

ביאור מהרש"א

מסכת פסחים

פרק כיצד צולין

חלק ב'

עט. – פב.

July 2, 2004

© Yechezkel Folger 2004

מפתח

דף עט.....	3
תד"ה או שהיו כהנים תד"ה אלא שנטמא ותד"ה בטומאת הגוף.....	3
דף עט:.....	5
גמרא כגון שהיו ישראל ותד"ה קסבר נשים.....	5
דף פ.....	12
תד"ה משלחין אחד מהן לדרך רחוקה.....	12
תד"ה אתה מדחהו.....	17
דף פ:.....	20
תד"ה בראשון.....	20
תד"ה נזרק דמו.....	23
דף פא.....	27
תד"ה כגון.....	27
דף פא:.....	34
תד"ה אלא לפני זריקה נמי מרצה.....	34
תד"ה המוצא.....	37
תד"ה ובקבר.....	39
תד"ה נטמא וגמרא באו לשורפן בדף פב.....	40
דף פב.....	43
גמרא באו לשורפו.....	43

דף עט.

תד"ה או שהיו כהנים תד"ה אלא שנטמא ותד"ה בטומאת הגוף

1) (רב הסדא as understood by ברייתא)

a) רישא

i) if the כהנים are בטומאת הגוף and they would otherwise be בכרת

(1) For doing the עבודה or entering the עזרה

ii) they can still enter the עזרה and do עבודות קרבן פסח

(1) Based on special לימודים

iii) And since

(1) the עבודה for their קרבן will in any event be done by כהנים תמאין

(a) who would otherwise be בכרת

(2) and the כהנים will definitely be מטמא the קרבן anyway

(a) And this will affect even ישראל טהורין

iv) טמא can also be מקריב their קרבן פסח while they are ישראלים

(1) Even though they would otherwise be בכרת

(a) for eating קדשים while they are בטומאת הגוף

b) סיפא

i) The same rule applies if the סכין is טמא with a טומאת מת

ii) Because the סכין will be מטמא the כהנים

2) (מהרש"א as explained by תד"ה או שהיו כהנים)

a) קשיא

i) why do you assume that the כהנים who are טמא will be מטמא the בשר

ii) בשר is שחיטה and כשרה בור and the כהנים can take care not to touch the בשר

1) (מהרש"א as explained by תד"ה בטומאת הגוף)

a) Two קשיות

i) First קשיא

(1) Why are you certain

(a) that the כהן who works with a סכין that is טמא בטומאת מת

(i) Would otherwise be בכרת

(2) Maybe he is using a long סכין and is standing outside the עזרה

(a) So that he isn't בכרת for standing in the עזרה while טמא

(b) And he's not בכרת for doing the עבודה while טמא

- (c) Because שחיטה כשרה בזר and isn't an עבודה
- ii) קשיא Second
- (1) Even if the סכין does the שחיטה in the עזרה with the כהן
- (2) he can hold the סכין in a עץ כלי פשוטי so that he doesn't become טמא
- 2) תד"ה אלא שנטמא
- a) קשיא
- i) if רב חסדא is right that in the סיפא the סכין is מטמא the כהנים
- ii) Then the סיפא is the same as the רישא
- iii) And why does the ברייתא say that the קרבן is brought בטומאה
- (1) "Even" in the סיפא
- 3) מהרש"א
- a) קשיא
- i) why not say that here is how the רישא differs from the סיפא
- ii) in the רישא the כהן himself is טמא
- iii) In the סיפא
- (1) a זר does the שחיטה while he is טמא
- (2) and "even though" it is only a זר who enters the עזרה while טמא
- (3) this is enough to allow every person to bring the קרבן and eat it while טמא
- b) תירוצ
- i) That for פסח a זר can enter the עזרה while הגוף בטומאת
- ii) Isn't more surprising than that for פסח
- (1) a כהן can enter the עזרה while הגוף בטומאת

דף עט:

גמרא כגון שהיו ישראל ותד"ה קסבר נשים

הרי שהיו ישראל מחצה טהורין ומחצה טמאין	
רב	הללו עושין לעצמן והללו עושין לעצמן
רב כהנא ללישנא קמא	טהורין עושין את הראשון וטמאין עושין את השני
רב כהנא לאיכא דאמרי	טהורין עושין את הראשון וטמאין אין עושין לא את הראשון ולא את השני

1) introduction

- a) If $\frac{1}{2}$ are טמאין and $\frac{1}{2}$ are טמאין
 - i) Even the טהורין bring פסח ראשון בטומאה
- b) If a מייעוט are טמאין
 - i) פסח ראשון בטהרה bring טהורין
 - ii) פסח שני to נדחה are טמאין
- c) פסח ראשון בטהרה bring רוב only where פסח שני to נדחה are טמאין

2) גמרא

- a) If half are טהורין and half are טמאין
 - i) רב treats each half as רוב and says
 - (1) the טהורין bring their פסח ראשון בטהרה
 - (2) פסח ראשון בטומאה separately bring their טמאין
 - ii) רב כהנא ללישנא קמא
 - (1) פסח ראשון בטהרה bring their טהורין
 - (2) פסח שני to נדחה are טמאין
 - iii) רב כהנא ללישנא בתרא
 - (1) פסח ראשון בטהרה bring their טהורין
 - (2) פסח שני neither פסח ראשון nor bring טמאין
- b) ברייתא א'
 - i) If half are טהור and half are טמא

- (1) פסח ראשון on קרבן בטהרה bring their טהורין
- (2) פסח שני to נדחה are טמאין
- ii) this apparently follows
- (1) לישנא קמא דרב כהנא
- c) קשיא
- i) how is 'א' ברייתא explained by
- (1) לישנא בתרא דרב כהנא and רב (1)
- d) תירוץ
- i) The טמאין and טהורין are split evenly only if you count נשים טמאות
- ii) But נשים bring פסח ראשון and פסח שני only ברשות
- iii) So that this case counts as רוב טהורין

ברייתא א'	
טהורין עושין את הראשון וטמאין את השני נשים משלימות לטמאין שיהו מחצה על מחצה נשים בראשון רשות וכ"ש בשני	
טהורין	טמאין
5 זכרים	4 זכרים
	1 אשה

- e) ברייתא ב'
- i) If half are טהור and half are טמא
- (1) ראשון on פסח ראשון בטהרה bring their טהורין
- (2) פסח שני nor פסח ראשון bring neither טמאין
- ii) this apparently follows לישנא בתרא דרב כהנא
- f) קשיא
- i) how is 'א' ברייתא explained by רב and כהנא
- g) תירוץ
- i) The טמאין and טהורין are split evenly
- (1) But if you count נשים the טהורין are רוב
- ii) ברשות only פסח שני for them is פסח ראשון but נשים must bring
- iii) So that

- (1) for טהור is רוב פסח ראשון
- (2) While for פסח שני there is an even split
- (3) where there is an even split רב treats each half as רוב
- (4) And פסח שני to נדחה רוב טמאין aren't

ברייתא ב' טהורין עושין את הראשון וטמאין אינן עושין לא את הראשון ולא את השני זכרים מחצה ומחצה וכשאתה מונה הנשים עמהן רבין הטמאין נשים בראשון חובה ובשני רשות	
טהורין	טמאין
5 זכרים	5 זכרים
1 אשה	

3) מהרש"א, part 1

a) קשיא

i) refer again to 'א ברייתא

(1) If half are טהור and half are טמא

(a) פסח ראשון on קרבן בטהרה bring their טהורין

(b) פסח שני to נדחה are טמאין

ii) why don't we explain this ברייתא

(1) the same as we explained 'ב ברייתא

נשים חובה בין גבי ראשון בין גבי בשני	
טהורין	טמאין
5 זכרים	5 זכרים
1 אשה	

(2) with this one change

(a) פסח שני and פסח ראשון must bring both נשים

(i) we'll see later that this is consistent

1. with what חזקי' המלך thought at one time

(3) so that

(a) רוב because they are פסח ראשון בטהרה bring טהורין

(b) מיעוט because they are פסח שני to נדחה טמאין are

4) מהרש"א part 2

a) קשיא

i) refer again to 'ברייתא ב'

(1) If half are טמא and half are טהור

(a) פסח ראשון בטהרה bring their טהורין

(b) פסח שני nor פסח ראשון neither טמאין bring

(2) why don't we explain this ברייתא

(a) the same as we explained 'ברייתא א'

דנשים בראשון רשות ובשני חובה	
טהורין	טמאין
5 זכרים	4 זכרים
	1 אשה

(b) with this one change

(3) נשים

(a) פסח ראשון needn't bring

(b) פסח שני but must bring

(4) so that

(a) טהור is רוב the פסח ראשון for

(5) While for פסח שני there is an even split

(6) רוב as each half treats רב where there is an even split

(7) And פסח שני to נדחה רוב טמאין aren't

b) תירוץ

i) there is no מאן דאמר who says

(1) פסח שני but must bring פסח ראשון needn't bring נשים

5) תד"ה קסבר נשים

a) חזקי' המלך

i) פסח שני but to bring פסח ראשון in error not to bring טמאין advised

ii) And later sought כפרה for his mistake

נשים עודפות ומשלימות, מעיקרא סבר דנשים בראשון ובשני חובה ולבסוף סבר דנשים בראשון ובשני רשות	
טהורין	טמאין
4 זכרים	5 זכרים
2 נשים	

iii) This is because his initial thought was that

- (a) פסח שני must bring both פסח ראשון and פסח שני נשים
- (b) so that רובן טהורין
 - (i) פסח שני to נדחה are טמאין And

iv) later he held that

- (1) נשים need bring neither
- (2) so that רובן טמאין
 - (a) And all should have brought פסח ראשון
 - (b) And couldn't bring פסח שני

b) קשיא

i) why not explain that

- (1) נשים later he held that
 - (a) פסח שני but not פסח ראשון must bring

ii) so that

- (1) פסח ראשון for טהור were רובן
 - (a) פסח ראשון couldn't bring for saying they made no mistake 'חזקי' and
- (2) פסח שני for טמא were רובן
 - (a) פסח שני weren't eligible to bring and

c) תירוץ

i) we assume that 'חזקי' remembered the correct דין

- (1) פסח שני and before פסח ראשון after

ii) And since 'חזקי' needed a כפרה for his error

iii) we prefer an explanation in which 'חזקי'

- (1) פסח שני and פסח ראשון ruled incorrectly for both
- (2) פסח ראשון carried out his incorrect ruling for

- (3) and corrected his mistake before פסח שני arrived
- iv) and when the גמרא says
- (1) מעיקרא קסבר דמדחו לפסח שני (1)
- (2) The גמרא means
- (a) That he **intended** to require פסח שני
- (b) But changed his mind before פסח שני arrived
- d) קשיא
- i) לישנא בתרא דרב כהנא for
- (1) That holds
- (a) In an even split
- (i) פסח ראשון בטהורין bring their טהורין
- (ii) פסח שני nor פסח ראשון bring neither טמאין
- ii) Why not explain the case of 'חזקי' this way

זכרים מחצה על מחצה ובצירוף נשים עודפות, מעיקרא בראשון ובשני חובה ולבסוף בראשון חובה ובשני רשות	
טהורין	טמאין
5 זכרים	5 זכרים
1 אשה	

- iii) And that at first 'חזקי' thought that
- (a) פסח שני and פסח ראשון must bring both נשים
- (b) so that רובן טהורין
- (i) פסח ראשון don't bring טמאין And
- (ii) פסח שני do bring
- iv) later he held that
- (1) פסח ראשון must bring only נשים
- (2) so that
- (a) פסח ראשון for
- (i) רובן טהורין
- (ii) פסח ראשון correctly couldn't bring טמאין And

(b) for פסח שני the טהורין and טמאין are split evenly

(i) And can't bring שני פסח

6) מהרש"א

a) the תירוץ that תוספות used earlier also applies here

b) we prefer an explanation in which

i) פסח ראשון הזקי' was wrong when he advised not to bring פסח שני

דף פ.

תד"ה משלחין אחד מהן לדרך רחוקה

1) ברייתא

a) If טהורין and טמאין are evenly split

i) תנא קמא

(1) we treat each group as if it were רוב

(2) so

(a) the טהורין bring פסח ראשון בטהרה

(b) פסח ראשון on קרבן בטומאה separately bring their טמאין

(i) פסח שני to נדחה and aren't

(ii) פסח שני to נדחה aren't because רוב טמאין

(3) This is the same as the שיטה of רב at page 5

ii) ר' יהודה

(1) תנא קמא of שיטה disagrees with the

(2) the טהורין join the טמאין

(a) פסח ראשון בטומאה and bring

(3) and there is no דין of

(a) הללו עושין לעצמן והללו עושין לעצמן

(4) because

(a) אין קרבן צבור חלוק

(i) To avoid the embarrassment

(ii) Of bringing פסח ראשון in two separate groups

2) גמרא

a) if there is a תנא who agrees

i) with the תנא קמא that

(a) the טהורין bring פסח ראשון בטהרה

(b) פסח ראשון בטומאה separately bring their טמאין

ii) but is still concerned with the issue that ר' יהודה raises

(1) regarding the embarrassment of bringing פסח ראשון in two separate groups

iii) and who disagrees with ר' יהודה and holds that

(1) the embarrassment doesn't allow the טהורין to bring their בטומאה קרבן

(2) so that the result would be that the טמאים couldn't bring פסח ראשון

- (3) {but see מהרש"א below}
- iv) then
- (1) According to רב
- (a) We are מטמא one of the טהורין with a שרץ
- (b) So that רוב are טמאין
- (c) And the ראשון בטומאה and טמאין all bring פסה
- (2) according to עולא
- (a) we send one of them to a דרך רחוקה
- (i) Where he has no חיוב to bring פסה
- (b) So that רוב are טמאין
- b) קשיא
- i) instead of sending a person to a דרך רחוקה
- ii) why doesn't עולא instead follow the approach of רב
- (1) and use a שרץ to be מטמא the טהור
- 3) תוספות
- a) introduction
- i) the person that רב suggests be made טמא is of course a טהור
- ii) so presumably
- (1) when עולא advises that a person be sent to דרך רחוקה
- (2) he means that a טהור be sent
- b) קשיא
- i) why not instead send one of the טמאין to a דרך רחוקה
- ii) so that
- (1) the טהורין become רוב and bring ראשון פסה
- (2) the טמאין that are a מועט are נדחה to פסה שני
- (3) there are no separate groups
- c) תירוצ
- i) a מאן דאמר says at דף צג:
- (1) "אין דרך רחוקה לטמא"
- ii) So that if a טמא were sent away
- (1) he would still count as if he were here
- (2) and the split between טהורין and טמאין would remain even
- d) קשיא (ר"י)

- i) The **אין דרך רחוקה לטמא** who says **מאן דאמר**
 - ii) Applies this rule only because
 - (1) The **טמא** while in **ירושלים** couldn't have brought a **קרבן** anyway
 - (2) So that his inability to bring a **קרבן** isn't the result of his being **רחוק**
 - iii) But
 - (1) in our case
 - (a) where **טהורין** and **טמאין** are evenly split
 - (2) Were the **טמא** not to leave
 - (3) He would need to bring a **פסח ראשון בטומאה**
 - (a) Under the **שיטה** of **רב** and the **תנא קמא**
 - (4) So we ought to apply the rule of **דרך רחוקה** to him
 - (5) So why not send away the **טמא**
- 4) מהרש"א
- a) קשיא
 - i) but didn't we say for **תנא קמא** that unless you're **רחוקה** לדרך רחוקה
 - (1) the embarrassment of **צבור חלוק**
 - (a) would result in not permitting **טמאין** to bring **פסח ראשון**
 - b) תירוץ
 - i) **צבור חלוק** is an issue of embarrassment
 - ii) That impels **תנא קמא** to develop a means
 - (1) Either by **שרץ** or **דרך רחוקה**
 - (2) To avoid the separate groups
 - (a) that would result from the **שיטה** that each brings its own **קרבן**
 - iii) And it doesn't detract from the basic **דין**
 - (1) That where **טהורין** and **טמאין** are split equally
 - (a) And no **שרץ** or **דרך רחוקה** was used
 - (2) The **טהורין** bring **פסח ראשון** בטהרה
- 5) מהרש"א
- a) The concept that **תוספות** just developed
 - i) That for the **תנא קמא**
 - (1) **פסח ראשון** **טמאין** not to bring **צבור חלוק** isn't a **דין** that forces
 - ii) Also explains what would otherwise be a difficulty
 - (1) in a **גמרא** at **דף עט:** on an earlier **תוספות**

- b) We'll explain the גמרא and תוספות in part 1 below
- c) And in part 2 we'll explain the difficulty and how it's resolved
- 6) Part 1
- a) גמרא דף עט:
- i) רב כהנא ללישנא בתרא
- (1) When טהורין and טמאין are split evenly
- (2) פסח ראשון בטהרה טהורין bring
- (3) פסח שני neither טמאין bring
- b) תד"ה וטמאין אין עושין לא את הראשון ולא את השני
- i) קשיא
- (1) why is it that for פסח ראשון you count טמאין as a מיעוט
- (2) but for פסח שני you count טהורין as a מיעוט
- (a) And that's why you say the טמאין aren't נדחה to שני
- ii) תירוץ
- (1) because it's a ספק whether מחצה על מחצה counts as רוב
- (2) and we treat each case לחומרא
- c) קשיא
- i) If it's only a ספק
- (1) Then why aren't we מטמא one of the טהורין
- (2) So that רובן become טמאין
- (3) And all bring פסח ראשון בטומאה
- ii) קשיא
- (1) why do you ask this קשיא only if it's a ספק
- iii) תירוץ
- (1) if
- (a) מן הדין רב כהנא holds that
- (i) for פסח ראשון we count טמאין as a מיעוט
- (ii) And for פסח שני we count טהורין as a מיעוט
- (b) Then we accept
- (i) that it's not logical to be מטמא a טהור
- (ii) to allow טמאין to bring פסח ראשון
- (iii) in a case where they definitely are פטור
1. and needn't bring פסח ראשון

- (2) but if there's a ספק that מחצה על מחצה counts as רוב
 - (a) Then maybe the טמאין do have a חיוב to bring פסח ראשון
 - (b) And we can ask that we ought to be מטמא a טהור
 - (i) To remove the uncertainty
 - (ii) And to allow the טמאין to bring פסח ראשון

7) Part 2

a) קשיא

i) if so

ii) why in our דף פ. at גמרא

(1) Does רב suggest that we be מטמא a טהור with a שרץ

(a) In order that all bring פסח ראשון בטומאה

iii) After all

(1) Even if we're not מטמא with a שרץ

(2) Then

(a) Although the תנא קמא generally holds with רב

(b) That in an even split טהורין and טמאין each bring their own פסח ראשון

(c) But because of אין צבור חלוק

(i) the טמאין would bring no פסח ראשון

(3) and once טמאין are פטור from bringing פסח ראשון

(4) We just established that we aren't מטמא a טהור with a שרץ

b) תירוץ

i) must be that we were correct earlier

ii) when we decided that

(1) תנא קמא for אין חלוק doesn't change the underlying דין

(2) That each of טהורין and טמאין bring their own פסח ראשון

תד"ה אתה מדחהו

1) ברייתא

a) If טהורין and טמאין are evenly split

i) תנא קמא

(1) the ראשון בטהרה bring טהורין

(2) פסח ראשון on קרבן בטומאה separately bring their טמאין

(a) פסח שני to נדחה aren't

(i) פסח שני to נדחה aren't רוב טמאין because

(3) This is the same as the שיטה of רב at page 5

ii) ר' יהודה

(1) תנא קמא of שיטה disagrees with the

(2) פסח ראשון בטומאה and טמאין join the טהורין

(3) הללו עושין לעצמן והללו עושין לעצמן of דין and there is no

(4) אין קרבן צבור חלוק because

(a) To avoid the embarrassment

(i) Of bringing פסח ראשון in two separate groups

2) גמרא

a) if there is a תנא who agrees

i) with the תנא קמא that

(a) פסח ראשון בטהרה bring טהורין the

(b) פסח ראשון on קרבן בטומאה separately bring their טמאין

ii) but is still concerned with the issue that ר' יהודה raises

(1) regarding the embarrassment

(2) of bringing פסח ראשון in two separate groups

iii) and who disagrees with ר' יהודה and holds that

(1) קרבן בטומאה the embarrassment doesn't allow the טהורין to bring their

iv) then to avoid the embarrassment

(1) According to רב

(a) שרץ with a טהורין one of the מטמא We are

(b) פסח ראשון בטומאה and all טמאין are רוב So that

(2) עולא according to

(a) דרך רחוקה to a טהורין one of the we send

- (i) Where he has no חיוב to bring קרבן פסח
- (b) So that טמאין רוב are
 - b) קשיא
 - i) instead of sending a person to a דרך רחוקה
 - ii) why doesn't עולא instead follow the approach of רב
 - (1) and use a שרץ to be מטמא the טהור
 - c) תירוץ
 - i) שוחטין וזורקין על טומאת שרץ עולא holds that
 - ii) so that there would still be an even split
 - d) קשיא
 - i) so be מטמא him with a מת
 - e) תירוץ
 - i) then he'd be טמא for seven days
 - ii) and wouldn't be able to bring קרבן חגיגה on the 15th
- 3) תוספות
 - a) קשיא
 - i) but we know that an ערל וטמא
 - ii) can send a קרבן (other than a פסח קרבן) through a שליח
 - iii) and presumably this applies also to חגיגה
 - b) תירוץ
 - i) a טמא is פטור from bringing עולת ראי'
 - (1) because the פסוק requires שמה והבאתם שמה
 - (2) And a person who cannot come personally because of his טומאה
 - (a) needn't bring an עולת ראי'
 - ii) the same rule applies to חגיגה
 - (1) that is similar to עולת ראי' because it too is brought ברגל
 - c) קשיא
 - i) if the reason that עולא doesn't advise that a טהור be נטמא with a מת
 - (1) Is to enable the טהור to bring חגיגה
 - ii) What has עולא accomplished
 - (1) By instead advising that the טהור be sent to דרך רחוקה
 - iii) Once he's בדרך רחוקה he's חוץ לתחום and can't bring a חגיגה on the 15th
- 4) מהרש"א

- a) קשיא
 - i) but although he's רחוקה בדרך he's טהור and can send חגיגה through a שליח
- b) תירוץ
 - i) it doesn't matter whether he personally can't bring a קרבן
 - (1) because he's טמא
 - (2) or because he's חוץ לתחום
 - ii) if he can't come personally he can't send a קרבן through a שליח
 - iii) by analogy from עולת ראיל

דף פ:

תד"ה בראשון

1) Introduction

- a) If טמאי מת are רוב
 - i) פסח ראשון בטומאה bring טמאי מתים and טהורין
 - ii) but פסח ראשון don't bring זבין at all
- b) If טמאי מת are מיעוט
 - i) פסח ראשון do not bring טמאי מת
(1) except for שמואל in a case that we'll explain below
- c) if פסח ראשון wasn't done בטהרה by the רוב
 - i) פסח שני to נדחה is no person
 - ii) so for example
(1) if פסח ראשון בטומאה רובן טמאין brought
(2) Any person
(a) who was a זב during פסח ראשון
(i) And who as a result couldn't bring פסח ראשון
(b) Isn't פסח שני to נדחה

2) גמרא דף פ.

- a) If פסח ראשון during
 - i) טמאי מת were זבין and מיעוט were רוב
- b) then
 - i) רב says
(1) those פסח ראשון טמאי מתים can't bring because they are only a מיעוט
(2) And they also can't bring פסח שני
(a) Because פסח ראשון wasn't brought by רובן בטהרה
ii) שמואל says
(1) פסח ראשון בטומאה טמאי מתים do bring
(2) Because
(a) ויעשו בני ישראל את הפסח במועדו
(b) Requires that some קרבן be brought on פסח ראשון
(3) And unless the פסח ראשון בטומאה טמאי מתים bring
(a) Even though they're only a מועט

- (4) There will be no פסח ראשון since קרבן זבין certainly can't bring the קרבן
- c) שמואל to רב by קשיא
- i) But you certainly agree that where כולן זבין there is no פסח ראשון
- ii) So it must be that the פסוק recognizes
- (1) That no פסח ראשון is brought where it's impossible to bring it
- iii) I say the same is true where רובן זבין
- (1) And that's why I say the מועט ממאי מתים bring no פסח ראשון
- 3) גמרא דף פ:
- a) If
- i) 1/3 were זבין
- ii) 1/3 were טהור
- iii) 1/3 were ממאי מת
- b) Then
- i) The ממאי מת can't bring פסח ראשון
- (1) Because הגדילו הטהורין על הזבין
- (2) Meaning that the ממאי מתים are only a מיעוט
- (a) Relative to the זבין and טהורין
- c) The ממאי מת can't bring פסח שני
- i) Because the זבין are now טהור and are fit to bring פסח שני
- (1) together with the former ממאי מתים
- ii) And פסח שני to נדחה רוב isn't
- 4) תוספות
- a) קשיא
- i) we established earlier
- (1) that where רובן זבין and ממאי מתים
- (a) so that there is no רובן טהורין
- (2) שמואל says
- (a) פסח ראשון bring ממאי מתים
- ii) so also in this case
- (1) where ממאי מתים are a מועט
- (2) And there is no רובן טהורין
- (3) Why wouldn't שמואל say that they bring פסח ראשון
- 5) מהרש"א

- a) קשיא
 - i) the case of שמואל earlier was different
 - (1) because there were no טהורין
 - (2) so that unless טמאי מתים bring פסח ראשון
 - (3) nobody would bring פסח ראשון
 - (4) and this would be inconsistent with
 - (a) ויעשו בני ישראל את הפסח במועדו
 - ii) But in our case now
 - (1) there is a טהורין of מיעוט who bring פסח ראשון
 - iii) so why do you assume that here too
 - (1) פסח ראשון בטומאה would allow the מיעוט טמאין to bring פסח ראשון
 - b) תירוץ
 - i) the essence of the שיטה of שמואל
 - (1) is that טהור isn't רוב wherever פסח ראשון מיעוט טמאי מתים bring
 - (2) And it makes no difference that a מיעוט is טהור
 - ii) In effect the מיעוט that are טהור should be treated לחומרא the same as זבין
 - (1) and it is in this sense that the גמרא says
 - (a) הגדילו טהורין על הזבין
- 6) רש"ש
- a) קשיא
 - i) מהרש"א hasn't explained
 - (1) how תוספות derives that that is the essence of the שיטה of שמואל

תד"ה נזרק דמו

1) Introduction

a) Definitions in our גמרא

i) שוגג

(1) is a person who was זורק דם קרבן פסח

(a) before he learned that the קרבן was נטמא

ii) מזיד

(1) is a person who was זורק דם קרבן פסח

(a) after he learned that the קרבן was נטמא

2) משנה (הוה אמינא according to the)

a) where the זורק דם was טמא and the קרבן פסח

i) ציץ is מרצה for a שוגג but not for a מזיד

3) רש"י

a) the משנה applies both

i) where the בשר was נטמא

ii) and where the דם was נטמא

4) תוספות

a) first קשיא

i) part 1

(1) where the בשר was נטמא

(a) and the משנה says that the ציץ is מרצה for שוגג

(2) the ציץ can't remove the טומאה

(a) so the משנה can't mean that the ריצוי is to make the בשר fit to eat

ii) part 2

(1) So the משנה must mean that

(a) the ריצוי means he was יוצא so that he doesn't need a פסח שני

(b) and although the פסח isn't fit to eat

(c) the משנה follows ר' נתן who says לא מעכבי פסחים

iii) Part 3

(1) קשיא

(a) but ריצוי ציץ applies מדאורייתא to מזיד as well as שוגג

(b) so why does he need to bring a פסח שני if he was במזיד

(2) תירוץ

(a) must be that it's מדרבנן that מרוצה isn't

(b) so it's the רבנן who require that he bring פסח שני

iv) Part 4

(1) קשיא

(a) But if מדאורייתא his ראשון פסח was מרוצה

(b) Then חולין פסח שני is מדאורייתא

(c) How can the רבנן require that he bring חולין to the עזרה

b) Second קשיא

i) Once you're forced to say the משנה follows ר' נתן

ii) How is the משנה consistent with a משנה at עה:

(1) Where ר' נתן says there is ריצוי for a מזיד

c) תירוץ

i) here is a new שיטה in the גמרא

ii) the משנה here isn't limited to ר' נתן

(1) and besides

(a) even ר' נתן can agree with the משנה

iii) in the משנה here

(1) Only the דם was נטמא

(2) בשוגג and במזיד both טומאת דם on מרצה is ציץ

(a) And since there is also no טומאת בשר

(i) that would result in an עיכוב for רבנן

(b) even ר' נתן agree that he needn't bring פסח שני

(3) When the משנה says that the מרצה where he was a מזיד is ציץ

(a) It teaches only that there is a גזירה דרבנן against eating the בשר

iv) In the משנה at עה: דף

(1) The בשר was נטמא

(a) so that the בשר can't be eaten מדאורייתא

(b) and there is no need for a גזירה דרבנן

(2) when this משנה says ציץ is מרצה for מזיד

(3) The משנה means that no פסח שני is needed

(a) Because it follows ר' נתן who says לא מעכבי ר' נתן

5) back to the גמרא

- a) קשיא
 - i) how can the משנה say the ציץ isn't מרצה for a מזיד
 - ii) when a ברייתא says just the opposite
- 6) מהרש"א part 1
 - a) קשיא
 - i) according to the שיטה of רש"י
 - (1) why not explain
 - (a) that the ברייתא teaches that where there is מזיד
 - (i) פסח שני he needn't bring מדאורייתא
 - (b) And the משנה teaches that where there is מזיד
 - (i) פסח שני he needs to bring מדרבנן
 - ii) according to the שיטה of תוספות
 - (1) why not explain
 - (a) that the ברייתא teaches that where there is מזיד and טומאת דם
 - (i) בשר he can eat the מדאורייתא
 - (b) And the משנה teaches that where there is מזיד and טומאת דם
 - (i) בשר he can't eat the מדרבנן
 - 7) מהרש"א part 2
 - a) Introduction
 - b) ריצוי ציץ
 - i) קרבנות typically have two elements
 - (1) מתיר
 - (a) for example the דם or the קומץ
 - (2) the שיריים or the אכילות
 - (a) For example
 - (i) עולה למזבח that is חלב
 - (ii) The בשר
 - ii) Where the אכילות of a קרבן are טמא
 - (1) אכילות on מרצה ציץ isn't ר' יוסי says that
 - (2) אכילות on מרצה ציץ is ר' אליעזר says that
 - iii) ר' יוסי disagree on whether אמוראי
 - (1) חלב on מרצה ציץ is
 - (2) Because unlike בשר the חלב is עולה למזבח

- iv) ר' יהושע says ציץ is מרצה only
 - (1) if the two elements of מתיר and אכילות are present and are מרוצה
 - (2) for example where
 - (a) the דם was טמא but wasn't נשפך or אבוד
 - (b) and the בשר is also present and either
 - (i) the בשר never became טמא
 - (ii) or
 - 1. the בשר did become טמא
 - 2. and we agree with ר' אליעזר that
 - a. $\text{ציץ מרצה על אכילות}$
- v) Conversely ר' יהושע says ציץ isn't מרצה where two elements aren't מרוצה
 - (1) for example where the בשר became טמא
 - (2) and we agree with ר' יוסי that $\text{אכילות על ציץ מרצה על}$
- c) go back to where תוספות asks
 - i) for שיטת רש"י
 - (1) Why is it that when the בשר was נטמא
 - (a) our גמרא says for ר' נתן that לא הורצה
 - (b) While at דף עח: the גמרא says for ר' נתן that הורצה
- d) קשיא
 - i) why not explain that ר' יהושע agrees with ר' נתן
 - (1) that ציץ is מרצה only when there is ריצוי for both a מתיר and אכילות
 - ii) ר' נתן also agrees with ר' יוסי that $\text{אכילות על ציץ מרצה על}$
 - (1) For example for בשר that was נטמא
 - iii) But ר' נתן holds that $\text{ציץ מרצה על העולות למזבה}$
 - (1) For example where there is at least a חלב
 - iv) at דף עח:
 - (1) the חלב is קיים so the ציץ is מרצה
 - (2) because there is ריצוי both on the דם and on the חלב
 - (3) and that's why הורצה בדיעבד
 - v) But in our גמרא
 - (1) No חלב is קיים
 - (2) And since the ציץ can't be מרצה for שנטמא בשר and there is no חלב
 - (3) It isn't מרצה at all

דף פא.

תד"ה כגון

- 1) Introduction on the תוספות of ר' יוסי שיטה according to
a) A woman becomes a זבה גדולה over a three-day period as follows
 - i) During the first say
 - (1) She sees זיבה at any time of the day or night
 - (2) It doesn't matter whether there are interruptions in her זיבה
 - ii) During the second day
 - (1) She sees זיבה at any time of the day or night
 - (2) But only if there is no interruption that counts as a one-day שימור
 - (3) An interruption counts as a one-day שימור
 - (a) If she sees no זיבה at the end of the day and is טובל
 - (b) If she sees no זיבה any time after עלות השחר and is טובל
 - (i) But only if this interruption isn't in the "middle" between
 1. a זיבה that she saw at any time
 - a. (even at night)
 - i. before the interruption
 2. and a זיבה that she sees at any time after the interruption
 - (c) By way of example
 - (i) If
 1. she saw זיבה at night
 2. Interrupted after עלות and was טובל
 3. Sees another זיבה mid-day
 - (ii) There is as yet no interruption and her טבילה is void
 - (iii) If she later that day interrupts again and is טובל
 1. the second טבילה is valid and there is an interruption
 2. and so on
 - (iv) but if she ultimately sees זיבה at the end of the day
 1. there is no way that there can be an interruption that day
 2. because every possible interruption is in the "middle"
 - iii) during the third day
 - (1) she sees זיבה at any time before עלות השחר

- (a) since this makes her a זבה גדולה
- (b) It's irrelevant whether there is a later interruption
- (2) But
 - (a) if she sees no זיבה until after עלות השחר
 - (b) the moment after עלות in which there is no זיבה is an interruption
- (3) because
 - (a) she saw no זיבה until then
 - (b) and the interruption isn't a "middle" interruption
- 2) גמרא
 - a) קשיא
 - i) ר' יוסי for
 - (1) In what situation do we consider that three days pass
 - (2) Without the interruption of a שימור
 - b) First תירוץ
 - i) בשופעת כל שלשה רצופין
 - (1) When she sees זיבה for three uninterrupted days
 - c) Second תירוץ
 - i) In our גמרא
 - (1) "בין השמשות זיבה throughout two"
 - ii) In מסכת נזיר
 - (1) "when she sees three days near sunset"
- 3) תוספות here
 - a) When the גמרא in נזיר says
 - (1) "when she sees three days near sunset"
 - b) the גמרא is not מדקדק
 - c) because
 - i) once she's seen two days of זיבה
 - ii) she becomes a זבה גדולה
 - (1) as soon as she sees זיבה before עלות השחר on the third night
- 4) מהרש"ל
 - a) Our גמרא
 - i) that speaks in terms of
 - (1) "בין השמשות זיבה throughout two"

ii) refers to the following

עלות השחר	לילה	תחלת לילה	ב"ה	ב"ה	סוף יום	עלות שחר	לילה	תחלת לילה	ב"ה	ב"ה	סוף יום	עלות השחר	לילה	תחלת לילה
-----------	------	-----------	-----	-----	---------	----------	------	-----------	-----	-----	---------	-----------	------	-----------

iii) meaning

(1) she saw זיבה only twice in three days

(2) And because she saw זיבה

(a) on the second night before עלות

(b) and then again at the end of the second day

(3) the זיבה isn't interrupted by her failure to see זיבה in between

b) the גמרא in נזיר

i) that speaks in terms of

(1) "when she sees three days near sunset"

ii) refers to the following

עלות השחר	לילה	תחלת לילה	סוף יום	עלות שחר	לילה	תחלת לילה	סוף יום	עלות השחר	לילה	תחלת לילה
-----------	------	-----------	---------	----------	------	-----------	---------	-----------	------	-----------

iii) and the case is treated as if

עלות השחר	לילה	תחלת לילה	סוף יום	עלות שחר	לילה	תחלת לילה	סוף יום	עלות השחר	לילה	תחלת לילה
-----------	------	-----------	---------	----------	------	-----------	---------	-----------	------	-----------

iv) specifically

(1) in the first day

(a) she saw זיבה after sunset in the beginning of the night

(b) מהרש"א

(i) this is not מדוקדק because it doesn't matter

1. when in the first day she first sees זיבה

(2) in the second day

(a) she sees זיבה after sunset in the beginning of the night

(b) מהרש"א

(i) this is not מדוקדק because

1. all that's necessary is that

2. she see the second night's זיבה before עלות

(3) in the third day

- (a) she also sees זיבה after sunset in the beginning of the night
- (b) And that's why the end of the second day doesn't count as שימור
- (c) Because we treat the sight at the very start of the third day
 - (i) as if it began a moment earlier while the second day was ending
 - 1. "לפי שמסובבין בטומאה בתחלת יום ובסופו"
- (d) And it doesn't matter that
 - (i) in the second day there is a period after עלות השחר
 - (ii) when she saw no זיבה
- (e) because an interruption doesn't count
 - (i) if it's preceded by an earlier sight at night
 - (ii) and is followed by a later sight after which there was no טבילה

5) Our תוספות

a) קשיא

- i) why does the גמרא in נזיר require
 - (1) that she see זיבה in the beginning of the third night
- ii) why isn't it enough that she see זיבה any time at night
 - (1) so long as it's at night before עלות השחר as follows
- iii) as follows

6) מהרש"ל

עלות השחר	לילה	תחלת לילה	סוף יום	עלות שחר	לילה	תחלת לילה	סוף יום	עלות השחר	לילה	תחלת לילה
-----------	------	-----------	---------	----------	------	-----------	---------	-----------	------	-----------

a) קשיא

- i) but didn't we explain that it's essential that
- ii) there be זיבה at the very beginning of the third night
- iii) In order to consider that there was זיבה at the end of the second day

7) מהרש"א

a) שאלה

- i) maybe we don't need to consider
 - (1) "as if" she saw at the end of the second day
- ii) because
 - (1) instead of sights at the beginning of the night
 - (2) the גמרא in נזיר refers to sights at the end day of the day

עלות השחר	לילה	תחלת לילה	סוף יום	עלות שחר	לילה	תחלת לילה	סוף יום	עלות השחר	לילה	תחלת לילה
-----------	------	-----------	---------	----------	------	-----------	---------	-----------	------	-----------

b) תשובה

i) you're right that in this case

(1) there is no שימור at the end of the day

ii) but

(1) since she sees no זיבה at night before עלות

(2) the fact that she also sees no זיבה at עלות השחר should be an interruption

(3) and it shouldn't matter that she sees זיבה at the end of the day

(4) because the interruption isn't in the "middle"

8) מהרש"א of שטה

a) Our גמרא

i) that speaks in terms of

(1) "When she sees זיבה throughout two השמשות

ii) refers to the following

(1) the same as explained by מהרש"ל

עלות השחר	לילה	תחלת לילה	ב"ה	ב"ה	סוף יום	עלות שחר	לילה	תחלת לילה	ב"ה	ב"ה	סוף יום	עלות השחר	לילה	תחלת לילה
-----------	------	-----------	-----	-----	---------	----------	------	-----------	-----	-----	---------	-----------	------	-----------

b) the גמרא in נזיר

i) that speaks in terms of

(1) "when she sees three days near sunset"

ii) refers to the same case as our גמרא in פסחים

iii) and differs from our גמרא only in that

(1) our גמרא

(a) emphasizes the number of **times** she saw זיבה

(b) namely twice

(2) whereas the גמרא in נזיר

(a) emphasizes the number of **days** in which she saw זיבה

(b) namely three

c) now for the גמרא in נזיר

i) תוספות properly asks that

(1) once the second day ends with a sight

(2) the sight in the third day doesn't have to be at בין השמשות

(3) and can instead be as follows

עלות השחר	לילה	תחלת לילה	סוף יום	עלות שחר	לילה	תחלת לילה	ב"ה	ב"ה	סוף יום	עלות השחר	לילה	תחלת לילה
-----------	------	-----------	---------	----------	------	-----------	-----	-----	---------	-----------	------	-----------

(4) because

(a) we don't need a sight in the beginning of the third night

(b) in order to treat the second night "as if" it ended with a sight

d) קשיא

i) our גמרא deals with the same case as the גמרא in נזיר

ii) Why doesn't תוספות ask the same קשיא for our גמרא

e) תירוץ

i) unlike the גמרא in נזיר

ii) our גמרא emphasizes that

(1) there were only two sights

iii) and that's why it's understandable

(1) that the גמרא describes a situation

(2) where the second sight continues

(a) uninterrupted during בין השמשות

(b) from the end of the second day

(c) through the beginning of the third day

f) קשיא

i) introduction

(1) we earlier said for מהרש"א that

(a) the גמרא in נזיר deals with the same case as ours

עלות השחר	לילה	תחלת לילה	ב"ה	ב"ה	סוף יום	עלות שחר	לילה	תחלת לילה	ב"ה	ב"ה	סוף יום	עלות השחר	לילה	תחלת לילה
-----------	------	-----------	-----	-----	---------	----------	------	-----------	-----	-----	---------	-----------	------	-----------

ii) קשיא

(1) but in נזיר the גמרא

(a) speaks in terms of

(i) "when she sees three days near sunset"

(b) and says nothing about

(i) seeing זיבה “throughout two גמרא”

(2) Doesn't this suggest that מהרש"ל is correct

(a) And that the גמרא there means the following

עלות השחר	לילה	תחלת לילה	סוף יום	עלות שחר	לילה	תחלת לילה	סוף יום	עלות השחר	לילה	תחלת לילה
--------------	------	--------------	------------	-------------	------	--------------	------------	--------------	------	--------------

g) תירוץ

i) no

ii) the לשון of the גמרא in נזיר is לא דוקא

(1) and the גמרא there goes along the same lines as our גמרא

iii) Here are two proofs

(1) The first תירוץ in נזיר

(a) “When she sees זיבה for three uninterrupted days”

(i) is certainly the same as the first תירוץ

1. in our גמרא

(b) So it's logical to assume

(i) that the second תירוץ is also the same

(2) The לשון of that same first תירוץ is certainly לא דוקא

(a) Because it's not necessary that

(i) she see זיבה for three uninterrupted days

(b) And it's enough that her continuous זיבה run

(i) From the end of the first day

(ii) Until the beginning of the night of the third day

(c) So it's not surprising that the second תירוץ

(i) Is also לא דוקא

דף פא:

תד"ה אלא לפני זריקה נמי מרצה

1) משנה

a) If a יחיד brings a פסח while he's בטומאת הגוף ידוע

(1) As distinguished from טומאת התהום

ii) The מרצה ציץ isn't

b) Similarly טומאת הגוף ידוע for a נזיר

i) after הבאת קרבנותיו מלאת ימי נזרו but before

ii) Is ימי נזרו סותר his

c) But if the טומאת הגוף is טומאת התהום

i) Then

(1) For פסח the מרצה ציץ is

(2) For נזיר there is no סתירה of his ראשונים

2) גמרא

a) the המוציא מת מושכב of ברייתא

i) That is discussed in the next ד"ה

ii) Proves that מרצה ציץ is טומאת תהום before זריקה even if he discovered the

3) מהרש"א

a) קשיא

i) מסכת נזיר in משנה refers to the following תוספות

(1) If a נזיר completed ימי נזרו

(a) And made זריקה for at least one of his קרבנות טהרה

(b) And then became טמא with a ידועה טמאה

(c) The טמאה is not סותר the days he already counted

ii) And תוספות deduces from that משנה that

(1) Since our משנה suggests that טומאת תהום is special relative to ידועה טמאה

(a) It must mean that for טומאת תהום the מרצה ציץ is

(b) even if the טמאה became known

(i) Before he made זריקה for any of his קרבנות

iii) So why does our גמרא need to prove the same point from a ברייתא

4) תוספות (as explained by מהרש"א)

a) קשיא in 4 parts

- b) part 1
- i) נזיר גמרא and משנה
 (1) ר' אליעזר says that
 (a) טהרה מעכב is ימי נזרו of a נזיר who has completed his תיגלחת
 (2) מעכב תיגלחת isn't disagree and say רבנן
- c) part 2
- i) מרצה ציץ isn't if טומאת התהום became known
 (1) טהרה to his מעכב did all things that are before the נזיר
 ii) this explains why
 (1) ר' אליעזר also says that
 (a) מרצה ציץ isn't for a טומאת התהום that became known before תיגלחת
 (2) רבנן disagree and the
- d) Part 3
- i) קרבנות נזיר of at least one of זריקת דם
 (1) טהרת נזיר for מעכב is
- e) Part 4
- i) קשיא
 (1) מרצה is ציץ so how is it that
 (2) זריקה before טומאת תהום becomes known even if
- f) תירוץ
- i) מרצה ציץ can't be that you're right
 (1) מעכב remain to be done while things that are
 ii) זריקה before מרצה ציץ is still but
 (1) זריקה as the beginning of שחיטה counts for this purpose because
- g) קשיא
- i) תיגלחת comes before זריקה but
 ii) תיגלחת there was also no זריקה if there was no
 iii) מרצה ציץ is that the משנה says why does the
- h) תירוץ
- i) מעכב תיגלחת isn't רבנן here follows משנה the
- 5) מהרש"א
- i) ר' אליעזר can follow the משנה alternatively
 ii) and although

- (1) מעכב is תיגלחת ר' אליעזר for
- (2) קרבנות should be done before תיגלחת And
- iii) קרבנות his if incorrectly done תיגלחת is valid
- iv) קרבנות the was done תיגלחת before And where
- (1) ר' אליעזר for מרצה is ציץ the
- (a) זריקה and before שחיטה after טומאת תהום if

תד"ה המוצא

1) ברייתא

- a) המוצא מת מושכב לרוחבו של דרך
 - i) לתרומה טמא
 - ii) לנזיר ועושה פסח טהור

2) מסכת נזיר in גמרא

- a) The ברייתא refers to a case of טומאת תהום
 - i) And ציץ is מרצה on טומאת תהום for פסח and נזיר but not for תרומה
- b) קשיא
 - i) how do we know the ברייתא means טומאת תהום
- c) תירוץ
 - i) "המוצא" excludes מצוי
 - (1) where the מת was already known to be there
 - ii) "מת" excludes הרוג
 - (1) where the הורג knew that the מת is there
- d) by the way
 - i) "מושכב" excludes יושב
 - (1) because where the מת is in a sitting position
 - (a) and doesn't span the whole road
 - (2) even תרומה is טהור
 - (a) Even though there is no ריצוי ציץ for תרומה
 - (3) Because the מוצא may not have passed over the מת

3) מהרש"א

- a) קשיא
 - i) the exclusions from מוצא and מת
 - (1) define what is טומאת תהום
 - ii) why don't you say that מושכב teaches simply
 - (1) That it's an essential element of טומאת תהום
 - (2) That there be a מת under the דרך
- b) תירוץ
 - i) once we know that
 - (1) מוצא and מת come to exclude other cases with a different הלכה

(a) Namely, where עושה פסה and נזיר are טמא

ii) We assume that

(1) מושכב also comes to exclude another case with a different הלכה

(a) namely, where טהור is תרומה

תד"ה ובקבר

- 1) (רש"י as explained by ברייתא)
 - a) a person who passes over a מת that counts as טומאת תהום is טמא for תרומה
 - b) Because
 - i) Although ציץ is מרצה for נזיר and פסח on טומאת תהום
 - ii) ציץ isn't מרצה for תרומה
 - c) But תרומה is טמא only
 - i) where the body is in one piece and stretches across the דרך
 - (1) So the person must have passed over the מת
 - ii) or where the body is in pieces but is inside a קבר
 - (1) Because even empty parts of a קבר are מטמא
 - (2) Based on a לימוד from או בקבר
- 2) תוספות
 - a) קשיא
 - i) if the body is in a קבר
 - ii) those who placed the מת in the קבר knew about the מת
 - iii) so why is it "טומאת תהום"
 - b) תירוץ
 - i) the person fell into the קבר on his own and died there
 - c) קשיא (as explained by מהרש"א)
 - i) if he fell in on his own presumably the קבר isn't covered with a כיסוי
 - ii) and maybe או בקבר only applies where there is a כיסוי
 - (1) And the כיסוי counts as an אהל
 - (2) That is מצרף pieces of the מת

תד"ה נטמא וגמרא באו לשורפן בדף פב.

1) (תוספות as explained by משנה)

a) זריקה after if

i) נטמא שלם או רובו

ii) We require that the בשר be burned לפני הבירה to embarrass the owner

iii) But he uses עצי מערכה that are הקדש

(1) Because since we've already embarrassed him

(a) עצי מערכה to allow him to use לב ב"ד מתנה

(b) To avoid further embarrassment

b) קשיא

i) if a person wants to use his own עצים

ii) why don't we let him do so

c) תירוץ

i) רב יוסף

(1) שלא לבייש מי שאין לו

(2) Not to embarrass those who don't have their own wood

ii) רבא

(1) משום החשד

(2) because people won't know he used his own עצים

(3) and if he takes home any excess עצים

(4) עצי מערכה people will suspect that he is stealing

2) מהרש"א

a) קשיא

i) רבא and רב יוסף of תירוץ the why not use

(1) to explain why we let him use עצי מערכה in the first place

b) תירוץ

i) You're right that the תירוץ of ר' יוסף would work as an explanation

ii) But the תירוץ of רבא would not work

(1) Because had we required everybody to use his own עצים

(2) There would be no חשד if anyone takes home excess עצים

(3) Because people would realize that that he's taking his own עצים

3) Back to the משנה

- a) Where only a מינוט of the בשר was נטמא
 - i) We don't need to embarrass the owner by forcing him to the בירה
 - ii) So
 - (1) If he's not a miser
 - (a) he burns the בשר in his own חצר
 - (b) And he uses his own עצים
 - (i) Because there is no תנאי ב"ד for him to use עצי מערכה
 - (2) But if he's a miser
 - (a) we're concerned he might not spend to buy his own עצים
 - (i) So לב ב"ד מתנה to use עצי מערכה
 - (b) But he must bring them לפני הבירה for the reason discussed below
 - b) שאלה
 - i) may a person use עצי מערכה to do שריפה in his חצר
 - c) תשובה
 - i) no because he might keep the left-overs
- 4) מהרש"א
- a) קשיא
 - i) in what case does this שאלה apply
 - (1) if נטמא רובו
 - (a) He must make שריפה לפני הבירה
 - (b) Because we want to embarrass him
 - (2) If נטמא מיעוטו and he's not a miser
 - (a) You're right that the שריפה is בחצרותיהן
 - (b) But to explain why he must use his own עצים
 - (i) why don't you simply repeat what you've already explained
 - 1. that he must use his own עצים because here there is no תנאי ב"ד
 - a. to let him use עצי מערכה
 - b) תירוץ
 - i) the explanation refers to a miser where נטמא מיעוטו
 - ii) the miser can use עצי מערכה because of a תנאי ב"ד
 - (1) and although we only want to embarrass a person where נטמא רובו
 - (2) he still can't take עצי מערכה to his own home
 - (3) because in his own home

(a) he's more liable to use left-overs for other purposes

דף פ.ב.

גמרא באו לשורפו

דף פא: at ד"ה נטמא See